

Situar la cultura al centre del desenvolupament

Published by [Interacció](#) [1] on 04/06/2013 - 14:59 | Last modification: 28/04/2026 - 09:26

La Declaració de Hangzhou, adoptada el 2013 en el marc d'un congrés internacional impulsat per la Unesco, formula una aspiració que des de fa dècades recorre el camp cultural: reconèixer la cultura no com a sector, sinó com a dimensió estructural del desenvolupament. El document no es limita a reclamar més presència cultural en les polítiques públiques, sinó que proposa un canvi de paradigma: integrar la cultura com a principi equivalent als drets humans, la sostenibilitat i la igualtat en l'agenda global post-2015.

El punt de partida és una crítica implícita als marcs de desenvolupament dominants. Davant reptes com la desigualtat, el canvi climàtic o la urbanització accelerada, la Declaració sosté que els indicadors tradicionals no són suficients per captar el progrés humà. Cal incorporar dimensions com el benestar, la dignitat o el sentit, i aquí la cultura apareix com a sistema de valors, com a recurs i com a marc interpretatiu capaç d'orientar polítiques més integrades.

El document desplega aquesta idea en diversos àmbits d'acció. En primer lloc, defensa la integració transversal de la cultura en totes les polítiques de desenvolupament. No es tracta d'afegir projectes culturals, sinó d'incorporar la dimensió cultural en la definició, implementació i avaluació de les polítiques públiques, amb indicadors específics i mecanismes de coordinació institucional.

En segon lloc, situa els drets culturals com a condició per a societats inclusives. L'accés, la participació i la llibertat d'expressió no són només objectius culturals, sinó requisits per a la cohesió social i la igualtat. Aquesta perspectiva reforça un enfocament basat en drets que reconeix la diversitat cultural i lingüística com a element central de les polítiques públiques.

Un tercer eix és el paper de la cultura en el desenvolupament econòmic i la reducció de la pobresa. La Declaració reconeix el potencial de les indústries culturals i creatives, així com del patrimoni i el turisme, per generar ocupació i ingressos. Tot i això, aquesta dimensió econòmica es planteja vinculada a criteris de sostenibilitat i inclusió, evitant una lectura purament instrumental.

El text incorpora també la cultura com a factor clau en la sostenibilitat ambiental, la resiliència davant desastres i la construcció de ciutats sostenibles. En aquests àmbits, el coneixement tradicional, el patrimoni i les pràctiques culturals són considerats recursos actius per afrontar reptes globals, des de l'adaptació climàtica fins a la gestió urbana.

Finalment, la Declaració apunta cap a una transformació de la governança. Requereix nous models de cooperació, incloent-hi aliances publicoprivades i iniciatives de la societat civil, així com el desenvolupament de capacitats i marcs institucionals que permetin integrar efectivament la cultura en les polítiques públiques.

El valor del document no rau tant en la novetat de les seves idees com en la seva formulació política. La cultura hi apareix definida simultàniament com a motor i com a condició del desenvolupament sostenible. La qüestió que queda oberta és fins a quin punt aquesta centralitat es tradueix en decisions concretes o continua operant com a principi declaratiu en les agendes institucionals.

Referència

Unesco. (2013). [La Declaración de Hangzhou](#) [2]: *Situar la cultura en el centro de las políticas de desarrollo sostenible*.

Categories: Programa i document de reunió

Categories: Informes i documents

Tags: polítiques culturals

Tags: drets culturals

Tags: cultura i sostenibilitat

Tags: governança cultural

Tags: valor públic de la cultura

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2013/cultura-centre-desenvolupament>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e130111.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/3891>